

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT.

CLIVE CUSSLER

LEDOVEC

NEUVĚŘITELNÝ VĚDECKÝ OBJEV SE DCITÁ VE ŠPATNÝCH
RUKOU. UVNITŘ LEDOVCE BUDE PĚKNĚ HORKO.

Ledovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler
Ledovec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ledovec

Dobrodružství Dirka Pitta

CLIVE CUSSLER

 P R E S S

ÚVOD

KDYŽ ODPOVÍDÁM NA OTÁZKU, KTERÁ JE MÁ NEJOBLÍBENĚJŠÍ KNIHA o Dirku Pittovi, obočí se pochybovačně pozvedají, říkám-li, že z intelektuálních důvodů to je Ledovec. Zápětka není ani zdaleka tak složitá jako u mých pozdějších knih a ani nemá tak pokušivou ideu jako Vyzvedněte Titanic. Přece však znamenal určitý odklon od mých raných jednoduchých příběhových linií, jakými se vyznačuje Pacifický vír (Pacific Vortex!) nebo Středozevní loupež (Mediterranean Caper). Ledovcem jsem zahájil řadu románů složitých zápletek s dvaceti i více postavami. Tím, že jsem nechal příběh odstartovat na Islandu a skončit u Pirátů Karibiku v Disneylandu, rozkryl jsem výhody mnohotvárného prostředí a jeho atraktivity pro čtenáře. Ledovec znamená ještě v jednom ohledu odklon od ostatních knih série s Dirkem Pittem. Až budete někde v polovině knihy, možná vás napadne, že Pittův nerozlučný společník Al Giordino má patrně na práci něco jiného a už se neukáže. Už si nevybavím, proč jsem ho vynechal. Potom už se to ale nikdy nestalo. Rád si představuji, že se ve mně skrývá hodně z Dirka Pitta. Ale popravdě řečeno, nejspíš je v něm více ze mě. Na rozdíl od Iana Fleminga a sira Arthura Conana Doylea, kteří své hrdiny Jamese Bonda a Sherlocka Holmese nenáviděli a pokoušeli se je zabít, Pitt a já jsme dobří kamarádi. Sblížili jsme se tak, že mě nikdy nenapadlo napsat něco, kde by chyběl.

C.C., srpen 1995

PROLOG

SPÁNEK POD PRÁŠKY POMALU USTUPOVAL A DÍVKÁ ZAPOČALA BOLESTNÝ boj o návrat k vědomí. Slabé a mlhavé světlo se dotklo jejích zvolna otevíraných víček a chřípí jí zaplnil nepříjemný, hnilobný zápach. Byla nahá, celou plochou zad se opírala o vlhkou, žlutavou stěnu pokrytou slizem. Tohle není skutečné, je to nemožné, pokoušela se přesvědčit sebe samu během procitání. Musí to být nějaký děsivý sen. A pak znenadání, dříve než v sobě stačila potlačit klíčící hrůzu, žlutý sliz pokrývající i podlahu se vzedmul a začal se plazit po stehnech jejího bezbranného těla. Vyděšená k smrti začala křičet. Křičela jako smyslů zbavená, zatímco slizký výběžek šplhal výš a výš po její nahé zpcené kůži. Oči jí téměř vylezly z důlků, jak se bezmocně bránila. Bylo to marné, zápěstí i kotníky měla pevně připoutané k slizkému povrchu stěny. Pomalu, velice pomalu se hnusný sliz vydal na cestu přes její ňadra. A právě v tom okamžiku, zrovna když se nevýslovná hrůza prodrala na dívčiny rty, rachot a přízračný hlas z neznáma rozezněl ztemnělou místnost. „Nerad vás ruším při studiu, poručíku, ale povinnosti volají.“

Poručík Sam Neth zaklapl knihu, kterou držel v ruce. „Ksaku, Rappe,“ obrátil se s mrzutým výrazem tváře k muži, který seděl vedle něho v pilotní kabině letadla, „pokaždé, když dojdou k zajímavé pasáži, vlezte mi do toho.“

Podporučík James Rapp ukázal na paperback, na jehož obálce byla vyobrazena dívka plácající se v louži žlutého slizu, kterou, jak Rapp usoudil, před utonutím chránila obrovitá nafouklá prsa. „Jak můžete číst takové škváry?“

„Škváry?“ Nethova tvář vyjadřovala bolest. „Nejenže se vměšujete do mého soukromí, podporučíku, ale ještě se stavíte do role mého osobního literárního kritika.“ Spráskl ruce v předstíraném zoufalství. „Proč mi vždycky musejí přidělit kopilota, jehož primitivní mozeček nedovede ocenit kvality moderního vytříbeného literárního stylu?“ Neth se natáhl a uložil knihu do nepraktické kapsy visící z bočního panelu hned vedle věšáku na kabáty. Bylo v ní už několik notně očtených magazínů nabízejících neoděná ženská těla v bezpočtu svůdných pozic, které svědčily o tom, že Nethův literární vkus má ke klasice daleko.

Neth si vzdychl, pak se pohodlně opřel a pohlédl oknem na moře pod nimi. Hlídkový letoun pobřežní policie Spojených států měl za sebou čtyři hodiny a dvacet minut z osmihodinového nudného a rutinního letu, během něž měl pozorovat pohyb ledovců a zanášet jej do map. Viditelnost byla pod oblohou bez mraků prvotřídní a vítr sotva čeřil hladinu oceánu, což byly na severní Atlantik v polovině března výjimečné podmínky. Neth se čtyřmi členy posádky v kabině řídil a navigoval mohutný čtyřmotorový boeing, zatímco zbylá šestičlenná posádka se zabývala svými úkoly v nákladním prostoru, sledovala obrazovky radarů a obsluhovala další vědecké přístroje. Neth pohlédl na hodinky a pak v rozmáchlém oblouku otočil letoun a zamířil přímým kurzem k pobřeží Newfoundlandu. „Tak, to by bylo.“ Neth se uvolnil a sáhl opět po svém hororu. „Budte prosím taky trochu iniciativní, Rappo. Pokuste se mě nevyrušovat, dokud nebudeme v St. John's.“

„Pokusím se,“ odpověděl Rapp nakvašeně. „Jestli je ta knížka tak pouzavá, co kdybyste mi ji půjčil, až ji dočtete?“

Neth se ušklíbl. „Je mi líto. Ze své soukromé knihovny zásadně nic nepůjčuju.“ V tu chvíli to zapraskalo v jeho sluchátkách a Neth popadl mikrofon. „No, co se děje, Hadley?“

Vzadu, v matně osvětleném nákladním prostoru letadla, námořní důstojník I. třídy Buzz Hadley pozorně hleděl na obrazovku radaru, jejíž zelená zář dodávala jeho tváři nepřirozený nádech. „Ukazuje mi to tady divný věci, pane. Vzdálenost osmnáct mil, směr tři-čtyři-sedm.“

Neth přepnul mikrofon. „Ale no tak, Hadley. Co myslíte tím divný? Pozorujete ledovce, anebo jste si na přístrojích naladil film o Dráku-lovi?“

„Možná, že se nějak dostal k tomu vašemu hrůznému sexy románu,“ zamumlal Rapp. Hadley se ozval znovu: „Podle konfigurace a velikosti je to ledovec, ale vrací mi příliš silný signál na to, aby šlo jen o obyčejný led.“

„No tak dobrá,“ vzdychl Neth, „budeme se na to muset kouknout.“ Zaškaredil se na Rappa. „Buďte tak hodnej a vemte to kurzem tři-čtyři-sedm.“ Rapp přikývl, pohnul sloupkem řízení a docílil tak změny kurzu. Letadlo za doprovodu spolehlivého hřmění čtyř Pratt-Whitneyových pístových motorů a jejich permanentních vibrací elegantně zamířilo k nově stanovenému obzoru. Neth uchopil dalekohled a zamířil jej na nekonečnou modrou vodní plochu. Zaostřil a snažil se ho za stálého chvění stroje držet v co nejstabilnější pozici. A pak to zpozoroval: bílý bod spočívající nehybně na lesklé safírové hladině. Ledovec v obou okulárech dalekohledu zvolna narůstal, jak letadlo zdolávalo vzdálenost, jež ho od něj dělila. Neth se znovu chopil mikrofonu. „Co tomu říkáte, Sloane?“

Poručík Jonis Sloan, hlavní pozorovatel ledovců na palubě hlídkového letadla, už ledovec bedlivě sledoval pootevřenými dveřmi nákladového prostoru hned za pilotní kabinou. „Běžný exemplář, kapesní vydání,“ zazněl ve sluchátkách Sloanův robotický hlas. „Tabulární ledová hora s příkrými svahy a zploštělým vrcholem. Výšku odhaduju tak na sedmdesát metrů a vážit může zhruba milion tun.“

„Běžný exemplář?“ Nethův tón prozrazoval, že je téměř zaskočený. „Kapesní vydání? Mockrát vám, Sloane, děkuju za velice barvitou charakteristiku. Přál bych si jednou mít takové kapsy,“ obrátil se k Rappovi. „Jakou máme výšku?“ Rapp nepřestal upírat zrak přímo před sebe. „Tři sta padesát metrů. Stejnou výšku, jakou jsme měli celý den... i včera... a taky předevírem...“

„Jen si to ověřuju, děkuju vám,“ přerušil ho ironickým tónem Neth. „Neumíte si představit, Rappo, jak bezpečně se člověk mého věku cítí, když má řízení v rukou tak zářný talent, jako jste vy.“ Nasadil si na oči

poškrábané letecké brýle, zapnul si blůzu před nárazem studeného vzduchu a pak otevřel boční okénko, aby měl lepší výhled. „Tamhle je,“ upozornil Rappa. „Přelette nad ním několikrát a uvidíme...“

Stačilo pár vteřin a Nethova tvář byla rozbolavělá jako dlouho používaný jehelníček. Ledový vichr mu rozdíral kůži, než ji milosrdně znečitlivěl. Sevřel zuby a nespustil oči z ledovce. Ohromná ledová masa, majestátně proplouvající pod letadlem, připomínala strašidelnou plachetnici se vztyčenými plachtami. Rapp ubral plyn a zlehka pohnul řízením, takže silně nakloněné letadlo opsalo široký oblouk. Ignoroval stupňový ukazatel a odhadl úhel obrátky pouhým pohledem na blyštivou horu ledu přes Nethovo rameno. Třikrát ji obkroužil a čekal, až mu Neth dá znamení, aby letoun srovnal. Neth konečně vtáhl hlavu dovnitř a uchopil mikrofon. „Hadley! Ten ledovec je hladkej jak prdelka novorozeněte.“

„Něco tam dole je, poručíku,“ ozval se Hadley. „Mám právě na obrazovce parádní světlý...“

„Mám dojem, že jsem zahlédl tmavý objekt, kapitáne,“ skočil jim do hovoru Sloan. „Skoro až u hladiny na západní straně.“ Neth se obrátil k Rappovi: „Klesni na sedmdesát metrů.“ Trvalo pár minut, než povel splnil. Uplynuly další a letadlo stále kroužilo kolem ledovce rychlostí jen o třicet kilometrů za hodinu vyšší, než byla minimální hodnota pro udržení letadla ve vzduchu. „Ještě níž,“ přikázal Neth soustředěným hlasem. „O dalších třicet metrů.“

„Proč na tom zatraceným kopci rovnou nepřistaneme?“ navrhl Rapp téměř konverzačním tónem. Pokud vůbec byl napjatý, nedával to najevo. Tvářil se, jako by se mu chtělo spát. Jen drobné kapky potu nad obočím prozrazovaly jeho soustředění na riskantní leteckou akrobacii, kterou prováděl. Modravá úbočí ledovce se zdála být tak blízko, že snad stačilo jen natáhnout se přes Nethova ramena a dotknout se jich. A aby jeho nervy dostaly zabrat ještě víc, stěny ledovce se teď tyčily nad letadlem a jeho vrchol zmizel zcela z dohledu nad rámem oken pilotní kabiny. Jedno cuknutí, pomyslel si, jeden zrádný proud vzduchu a špička křídla zavadí o stěnu ledové hory a z letounu se v mžiku stane obrovská

káča rotující k záhubě. Neth si teď čehosi všiml... čehosi nezřetelného, čehosi na neviditelném pomezí představivosti a skutečnosti. Jen zvolna to nabývalo hmatatelných dimenzí, formy, jakou tomu dal člověk. Rappovi se zdálo, že to trvalo celou věčnost, než Neth konečně vtáhl hlavu do kabiny, zavřel boční okénko a zapnul mikrofon. „Sloane? Viděl jste to?“ Slova zněla toporně a zahuhlaně, jako kdyby Neth mluvil skrz polštář. Rapp se zprvu domníval, že je to tím, že má čelist a rty ztuhlé mrazem, ale když na něj vrhl letmý pohled, byl překvapen. Nethova tvář byla ztuhlá, avšak nikoli mrazem, nýbrž prázdným výrazem bezedného údivu.

„Viděl jsem to.“ Sloanův hlas se linul z interkomu jako mechanická ozvěna. „Ale nevěřil jsem, že je to možné.“

„Já taky ne,“ přisvědčil Neth, „ale je to tak – tam dole je loď, zatracená přízračná loď zalitá v ledu.“ Obrátil se k Rappovi a vrtěl přitom hlavou, jako kdyby nevěřil vlastním slovům. „Nerozeznal jsem žádné podrobnosti. Jen nezřetelný obrys přídě nebo zádi, těžko říct.“ Sejmul brýle a palcem pravé ruky naznačil pohyb vzhůru. Rapp si s povděkem oddychl, zvedl stroj do větší výšky, a tak se břicho letounu dostalo do bezpečné vzdálenosti od hladiny ledového Atlantiku. „Promiňte, poručíku.“ Ve sluchátkách zazněl Hadleyův hlas. Hrbil se nad přístrojem radaru a bedlivě studoval malý bílý bod téměř v samém středu obrazovky. „Nevím, jak je to důležitý údaj, ale ta věc v ledovci měří téměř čtyřicet metrů.“

„Patrně opuštěná rybářská loď.“ Neth si usilovně třel tváře a zakoušel silnou bolest, jak se mu do nich navracel krevní oběh. „Mám se spojit s velitelstvím distriktu v New Yorku a požádat o záchranný oddíl?“ zeptal se Rapp věcným tónem.

Neth zavrtěl hlavou. „Není třeba sem hnát záchrannou loď. Je evidentní, že tam nikdo nepřežil. Po přistání v Newfoundlandu vypracujeme podrobnou zprávu.“ Chvilí mlčeli. Pak se ozval Sloanův hlas.

„Kapitáne, přeleťte nad ledovcem. Vypustím na něj značkovací barvu, aby byl snáz rozpoznatelný.“

„Dobrý nápad, Sloane. Dám vám pokyn.“ Neth se opět obrátil k Rappovi. „Zalette ve výšce sto metrů nad nejvyšší bod ledovce.“ Boeing s motory pracujícími stále na nízký výkon se jako třetihorní pták hledající své pravěké hnízdo vyšplhal nad masivní ledovou horu. Sloan už zase stál u dveří do nákladového prostoru s rukou vyčkávavě vztyčenou. Potom na Nethův povel vyhodil ven téměř čtyřlitrovou nádobu plnou červené barvy. Nádoba se zmenšovala, až z ní byla jen drobná tečka, a pak dopadla na hladkou stěnu cíle. Sloan sledoval zářivě rudý pruh šířící se zvolna po povrchu miliony tun vážící hory ledu. „Přímo na komoru.“ Nethův hlas zněl teď téměř žvoviálně. „Záchraná výprava nebude mít problém ji najít.“ Pak náhle zvažněl a utkvěl pohledem v místě, kde bylo vidět část uvězněné lodi. „Chudáci. Jsem zvědavý, jestli se někdy dozvíme, co se jim stalo.“

I Rappovy oči teď hleděly vážněji. „Větší náhrobní kámen si sotva mohli přát.“

„Dlouho jim nevydrží. Čtrnáct dnů poté, co tahle hora ledu vpluje do Gofského proudu, nezbyde z ní ani tolik, co by vychladilo karton piv.“ V kabině se rozhostilo ticho, které monotónní hukot leteckých motorů jakoby ještě prohluboval. Muži na palubě mlčeli, každý se zabýval vlastními myšlenkami. Mohli jen mlčky pozorovat zlověstnou bílou homoli tyčící se z moře a dohadovat se o podstatě záhady, která se skrývala v jejím ledovém nitru. Po chvíli se Neth konečně pohodlně natáhl na sedadle do téměř vodorovné pozice a vrátil se mu opět jeho obvyklý neochvějný klid. „Mám jeden docela zajímavý nápad, podporučíku. Pokud nemáte v úmyslu zahučet i s touhle herkou do ledové vody, bylo by možná dobré dopravit nás domů, než palivové pumpy pojdou žízni.“ Zatvářil se hrozivě. „A prosím nerušit.“ Rapp šlehl po Nethovi zlostným pohledem, pak pokrčil rameny a stočil letadlo už podruhé na kurz k Newfoundlandu.

Když hlídkový letoun pobřežní policie zmizel na obzoru a chladný slaný vzduch vstřebal poslední dozvuky hukotu jeho motorů, ledová hora se opět tyčila nad hladinou v mrtvolné nehybnosti, která trvala od chvíle, kdy se téměř před rokem odlomila od ledovce na západním pobřeží

Grónska a byla proudem zahrnána na moře. Pak se téměř až u samé čáry ponoru hory začalo cosi lehce, téměř neznatelně pohybovat. Dva nerozeznatelné obrysy nabyly podoby postav dvou mužů, kteří teď stáli a hleděli za mizejícím letadlem. Ze vzdálenosti větší než dvacet kroků je prostým okem nebylo možné vidět – oba totiž měli na sobě bílé sněžné kombinézy, jež dokonale splývaly s bezbarvým pozadím. Stáli tam delší čas, trpělivě vyčkávali a naslouchali. Když se ujistili, že se hlídkové letadlo nevrátí, jeden z mužů poklekl a odhrnul ledovou tříšť, pod níž se objevila malá rádiová stanice. Muž vytáhl třímetrovou teleskopickou anténu, nastavil frekvenci a začal otáčet ladicím knoflíkem. Nemusel ladit dlouho ani příliš pozorně. Kdosi tuto frekvenci bedlivě hlídal, a odpověď tak přišla téměř okamžitě.

1

KORVETNÍ KAPITÁN LEE KOSKI SEVŘEL V ZUBECH TROUBEL KUKUŘIČNÉ dýmky, v pěst sevřené ruce vrazil ještě o něco hlouběji do kapes kožešinou lemované větrovky a otrásl se pronikavým chladem. Ze svých jedenačtyřiceti let a dvou měsíců prožil půldruhého roku ve službě u pobřežní policie Spojených států. Byl malé postavy, hodně malé, a jeho těžké, mnohovrstevné oblečení vzbuzovalo dojem, že je stejně široký jako vysoký. Intenzita pohledu jeho modrých očí pod střapatými světlými vlasy byla trvalá bez ohledu na jeho momentální rozpoložení. Vyznačoval se sebejistým vystupováním perfekcionisty, rysem, který mu nemalou měrou pomohl ke jmenování velitelem Catawaby, nejnovějšího plavidla pobřežní policie. Pevně rozkročen stál na můstku, a když promluvil na obrovitého muže, stojícího po jeho boku, nestálo mu to ani za pohyb. „I s radarem se pěkně zapotí, než nás v tomhle počasí najdou.“ Tón jeho hlasu byl stejně rázný a pronikavý jako chlad atlantického vzduchu. „Viditelnost není větší než jednu míli.“

Poručík Amos Dover, první důstojník Catawaby, cvrnkl nedopalek cigarety vysoko do vzduchu a s téměř vědeckým zájmem sledoval, jak se malého kouřícího válečku chopil vítr a unášel ho nad velitelským můstkem daleko na rozvlněné moře. „Koneckonců je to jedno,“ procedil rty, které v ledovém větru dostávaly modrý nádech. „Vzhledem k tomu, jak to s námi cloumá, pilot toho vrtulníku by musel být totálně šílený nebo totálně opilý, anebo oboje, kdyby začal jen uvažovat o přistání.“ Ukázal k přistávací plošině na zádi Catawaby, mokré od mořské vody hnané větrem.

„Někteří lidé kašlou na to, jak zemřou,“ řekl Koski příkře. „Nikdo nemůže říct, že jsme je nevarovali.“ Nejen, že Dover vypadal jako veliký

medvěd, ale zdálo se, že i jeho hlas bručivě pramení kdesi hluboko v žaludku. „Spojil jsem se s vrtulníkem vzápětí poté, co odstartoval ze St. John's, a informoval jsem je o tom, že moře je rozbouřené a že bych rozhodně jejich přilet nedoporučoval. Jediné, čeho jsem se dočkal místo odpovědi, bylo pilotovo zdvořilé poděkování.“

Začalo pršet a poryvy větru bičovaly loď dešťovými clonami rychlostí pětáctýřicet kilometrů v hodině, což přinutilo všechny členy posádky konající službu na palubě sáhnout po pláštěnkách z voskovaného plátna. Naštěstí pro Catawabu i posádku se teplota držela pár stupňů nad nebezpečím námrazy, která by pokryla loď celistvým ledovým povlakem. Koski a Dover si právě navlékli pláštěnky, když to v tlapači na můstku kovově zachřestilo.

„Kapitáne, právě jsme vrtulník zachytili na radaru a navádíme ho k nám.“ Koski potvrdil příjem zprávy do ručního mikrofonu. Pak se otočil k Doverovi. „Obávám se, že začíná jít do tuhého.“

„Pozastavujete se nad tím, k čemu tolik naléhání, abychom vzali na palubu cestující?“ zeptal se Dover.

„A vy ne?“

„Taky. Stejně jako nechápu, proč rozkaz zastavit a přijmout civilní vrtulník přišel přímo z centrály ve Washingtonu, a ne z našeho distriktního velitelství.“

„Od velitele je to trestuhodná nezodpovědnost, když nám neřekl, co vlastně ti lidé chtějí,“ zavrčel Koski. „Aspoň jedno je ale jisté: nečeká je výletní plavba na Tahiti.“ Náhle Koski zpozorněl a nastavil ucho směrem, odkud byl slyšet narůstající zvuk rotorové vrtule. Vrtulník byl v těžké mlze ještě půl minuty neviditelný. A pak jej oba muži spatřili v témž okamžiku. Přilétal od západu, letěl deštěm a mířil po přímé linii k lodi. Koski poznal okamžitě, že je to Ulysses Q55, jeho dvoumístná civilní verze, stroj, který může uletět i tři sta osmdesát kilometrů za hodinu. „Je to cvok, jestli se o to pokusí,“ poznamenal Dover suše. Koski poznámku přešel. Chopil se opět mikrofonu a vyštěkl do něj: „Spojte se s pilotem vrtulníku a řekněte mu, ať se nepokouší o přistání, dokud se probíjíme třímetrovými vlnami.“

Povězte mu, že odmítám nést odpovědnost za jakýkoli unáhlený krok z jeho strany.“

Pár vteřin čekal, očima se vpíjel do vrtulníku. „Tak co?“ Reproduktoř zařachtal odpověď: „Pilot říká, že si cení vaší pozornosti, kapitáne, a dovoluje si vás požádat o pár mužů, kteří by byli po ruce, aby zabezpečili jeho stroj okamžitě poté, co se dotkne paluby.“

„Povýšený fracek,“ prohlásil Dover. „Nic víc než povýšený fracek.“ Koski vystrčil bojovně bradu vpřed, jak se ještě divočeji zakousl do troubele dýmky. „Kdyby jen povýšený! Ono je totiž docela dobře možné, že mi ten idiot zničí celou loď.“ Pak odevzdaně pokrčil rameny, uchopil megafon a zavelel do něj: „Thorpe! Mějte svoje lidi v pohotovosti, abyste mohli okamžitě po přistání vrtulník zabezpečit. Ale proboha, ať nevystřekují hlavu dřív, než dosedne – a pro jistotu mějte po ruce i havarijní četu.“

„Řeknu vám,“ pronesl Dover měkce, „že bych s těmi chlápky tam nahoře ve vzduchu neměnil ani za všechny sexuální symboly Hollywoodu.“

Catawaba nemůže plout čelně proti větru, kalkuloval Koski možnosti, protože turbulence, které by její mohutná konstrukce vyvolala, by vmetly letoun vstříc neodvratné záhubě. Když však loď zvolí boční kurz, vlny ji rozhoupají tak silně, že to rovněž ohrozí hladké dosednutí vrtulníku na přistávací plošinu. Roky praxe a rozvaha, obohacené o dokonalou znalost plavebních vlastností Catawaby, vyústily nakonec do téměř rutinního řešení. „Nastavíme se po větru a přídí k otevřenému moři. Snižte rychlost a proveďte nutné změny kurzu.“ Dover přikývl a šel dát pokyny kormidelníkovi. Vrátil se za okamžik: „Příd' k otevřenému moři podle rozkazu a stabilní podle možností.“ Koski a Dover s obavami hleděli na ostře žlutý vrtulník, jak se prodírá mlhou, jak se noří do protivětru a přibližuje se v třicetistupňovém úhlu nad rozčeřenou stopou, kterou za sebou Catawaba zanechávala, k její zádi. I když vítr na stroj nemilosrdně útočil, pilotovi se jakýmsi způsobem dařilo držet jej ve vyrovnané pozici. Ve vzdálenosti asi sto metrů začal ztrácet rychlost, až se nakonec jako přerostlý ledňáček zastavil ve vzduchu nad zvedající se a zase klesající

přistávací plošinou. Koskimu to připadalo jako celá věčnost, co se vrtulník držel ve stále stejné výšce, a pilot odhadoval, jak vysoko se na hřbetě každé vlny zvedne záď lodi. A pak náhle, v okamžiku, kdy přistávací plošina dosáhla nejvyššího bodu, pilot uzavřel klapky a Ulysses se měkce posadil na Catawabu zlomek vteřiny předtím, než záď lodi prudce poklesla do brázdy mezi vlnami. Stroj ještě ani nesesedl plnou vahou na plošinu, když pět mužů z posádky lodi vyběhlo na rozhoupanou palubu a v silném větru začali zajišťovat vrtulník, aby jej mohutnější poryv nesmetl z paluby do moře. Brzy utichl motor, dotočila se vrtule a otevřely se postranní dveře. Dva muži s hlavami vtaženými mezi ramena v obraně proti dešti seskočili na plošinu.

„To je hajzl!“ pronesl Dover polohlasně a s obdivem. „Dokázal, že to vypadalo jednoduše.“

Koski se tvářil přísně. „V jejich vlastním zájmu jim doporučuju, ať jsou jejich pověřovací listiny v prvotřídním pořádku – a pověření ať pochází z nejvyššího velitelství ve Washingtonu.“ Dover se pousmál. „Třeba to jsou kongresmani na inspekční cestě.“

„To sotva,“ odsekl Koski stroze.

„Mám je zavést do vaší kabiny?“

Koski zavrtěl hlavou. „Ne. Přivítej je mým jménem a vezmi je do důstojnické jídelny.“ Pak se mazaně usklíbl. „Jediné, co mě teď opravdu zajímá, je hrnek horké kávy.“ Dvě minuty nato už kapitán Koski seděl u stolu v důstojnické jídelně a zkřehlýma rukama lačně svíral kouřící šálek horké černé kávy. Už ho téměř zpoloviny vypil, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Dover a za ním se hrnul obtloustlý mužík s velkými brýlemi bez obrouček posazenými na plešatém temeni hlavy, kterou jen po stranách vroubily dlouhé neupravené bílé vlasy. I když na první pohled na Koskiho působil dojmem typického šileného vědce, jeho tvář byla kulatá a dobromyslná a z hnědých očí probleskovaly živé ohníčky. Neznámý zpozoroval kapitána a s napřaženou rukou zamířil podél stolu k němu. „Vy jste jistě kapitán Koski. Jmenuju se Hunnewell, doktor Bili Hunnewell. Mrzí mě, že vám způsobujeme tyhle nepřijemnosti.“

Koski vstal a potřásl Hunnewellovi rukou. „Vítejte na palubě, doktore. Posadte se. Dáte si kávu?“

„Kávu? Tu nesnáším,“ odpověděl Hunnewell s odporem. „Ale dal bych nevím co za doušek horkého kakaa.“

„Kakao máme taky,“ ujistil ho Koski. Zaklonil se na židli a zavolal: „Brady!“

Z kuchyně se vynořil stevard v bílém žaketu. Byl vytáhlý, hubený a kráček houpavou chůzí, jakou dává světu jen Texas. „Ano, pane. Co to bude?“

„Šálek kakaa pro našeho hosta a ještě dvě kávy pro poručíka Dovera a pro...“ Koski se odmlčel a tázavě vyhlížel někoho za Doverem. „Zdá se, že nám schází pilot doktora Hunnewella.“

„Bude tu za okamžik.“ Dover měl utrápený výraz. Zdálo se, že se snaží vyslat Koskimu varovný signál. „Chtěl se ujistit, že vrtulník bude náležitě zabezpečen.“

Koski chvíli zkoumavě hleděl na Dovera, ale pak to přešel. „Takže zatím takhle, Brady. A přineste i konvici, ještě bych si dolil.“ Brady jenom přikývl a zmizel zase v kuchyni.

Hunnewell promluvil: „Řeknu vám, je to opravdu nádherný pocit mít kolem sebe zase čtyři pevné stěny. Sedět v tom vibrujícím stroji a v bublině z plastiku, která jediná vás dělí od živlů, z toho by člověk zešedivěl.“ Prohrábl rukou pár zbylých bílých pramenů vlasů kolem lebky a zakřenil se.

Koski postavil hrnek kávy na stůl, úsměv však neopětoval. „Asi si neuvědomujete, doktore Hunnewelle, jak blízko jste byl nejen ke ztrátě svých posledních vlasů, ale přímo sebe sama. Jen pomyslet na let v takovém počasí, to byl od vašeho pilota vrchol nezodpovědnosti.“

„Ujišťuji vás, pane, že byl nutný.“ Hunnewell mluvil mírným tónem, jaký by asi použil při vyučování žáčka. „Vy, vaše loď i vaše posádka jste pro nás nezbytní a čas je přitom kritický faktor. Nemůžeme si dovořit ztratit ani minutu.“ Z náprsní kapsy vyndal list papíru a posunul jej po stole ke Koskimu. „Než vám objasním důvod naší přítomnosti, musím vás požádat o okamžitou změnu kurzu na tyto souřadnice.“ Koski přijal papír, ale nezačetl se do něj. „Odpusťte, doktore Hunnewelle, ale nejsem

oprávněně vyhovět vašemu požadavku. Jediný příkaz, který jsem dostal z velitelství, je vzít na palubu dva cestující. O vaší plné moci velet mé lodi v něm nebyla zmínka.“

„Nechápete situaci.“

Koski nad hrnkem kávy provrtával Hunnewella pohledem. „To je vyřízená záležitost, doktore. A teď mi řekněte, o co vám jde? Proč jste tady?“

„Uklidněte se, kapitáne. Nejsem žádný nepřátelský agent, který má za úkol poškodit vaši vzácnou loď. Mám diplom z oceánografie a momentálně pracuji pro NUMA, Národní podmořskou a námořní agenturu.“

„V pořádku,“ pronesl Koski klidným hlasem. „Na druhou otázku jste však neodpověděl.“

„Možná bych mohl vnést do věci světlo.“ Nový hlas, který zazněl, byl mírný, ale zároveň z něj vyzařovala jistota a autorita. Koski na židli znehybněl, pak se otočil k postavě, která se nedbale opírala o rám dveří. Byla to vysoká, dobře stavěná postava muže se snědou tváří, tvrdými, téměř krutými rysy a pronikavými zelenými očima – to všechno svědčilo o tom, že tomuto muži není radno vstupovat do cesty.

Na sobě měl modrou leteckou bundu a uniformu letectva, působil uvolněně, ale stále ve střehu, a ke Koskimu vyslal povýšený úšklebek. „Tak tady jste, konečně,“ hlasitě si ulevil Hunnewell. „Kapitáne Koski, rád bych vám představil majora Dirka Pitta, ředitele odboru speciálních úkolů NUMA.“

„Dirk Pitt?“ Koskiho hlas zněl jako nepodařená ozvěna. Šlehl pohledem po Doverovi a významně zvedl obočí. Dover jen pokrčil rameny a zdálo se, že je nespůj. „Nejste náhodou tentýž Pitt, který loni rozprášíl v Řecku podmořský pašerácký gang?“

„Tam bylo dalších nejmíň deset lidí, kterým náleží hlavní díl zásluh na úspěchu té akce,“ odpověděl Pitt.

„Důstojník letectva angažující se v oceánografických programech,“ poznamenal Dover. „Nejste tak trochu mimo svůj obor, majore?“

Vrásky okolo Pittových očí se stáhly k úsměvu. „O nic víc než příslušník námořnictva, který letěl na Měsíc.“

„Bod pro vás,“ uznal Koski. Objevil se Brady a naservíroval jim kávu a kakao. Ještě jednou zmizel a hned byl zase zpět, položil na stůl ták s obloženými chleby a pak už zmizel ze scény nadobro. Koski se necítil ani trochu ve své kůži. Vědec z významné státní agentury, to není nic příjemného. Důstojník z jiného odboru téže služby, proslulý nebezpečnými výstřelky – ještě horší. Ale kombinace těch dvou, jaká teď seděla proti němu u stolu a určovala, co má dělat a kam má plout – to byla učiněná katastrofa. „Jak jsem už říkal, kapitáne,“ navázal Hunnewell netrpělivě. „Musíme se co možná nejrychleji dostat na pozici, kterou jsem vám předal.“

„Ne,“ oponoval Koski tvrdě. „Lituji, jestli se vám zdá můj postoj tvrdohlavý, ale budete se mnou jistě souhlasit, že mám plné právo váš požadavek odmítnout. Jako kapitán této lodi podléhám výlučně rozkazům, které přicházejí buď z velitelství pobřežní policie distriktu New York, nebo z vrchního velitelství ve Washingtonu.“ Odmlčel se, aby si nalil další šálek kávy. „A rozkaz zněl vzít na palubu dva cestující, nic víc. Splnil jsem jej, a teď se budu držet svého původního hlídkového kurzu.“ Pittovy oči hodnotily Koskiho kamenný výraz tak, jako metalurg zkoumá hřídel z vysoce kvalitní oceli, nemá-li někde prasklinu. Poté se náhle obezřetně vydal ke dveřím do kuchyně a nahlédl dovnitř. Brady se tam zrovna chystal vysypat objemný pytel brambor do velkého hrnce s vřící vodou. Se stejnou pečlivostí pak Pitt nahlédl i do chodby před jídelnou. Viděl, že jeho hra zabírá: Koski s Doverem ho střídavě sledovali a vyměňovali si nechápavé pohledy. Konečně se zdálo, že je Pitt spokojen, že nikdo nevítaný nenaslouchá. Přešel ke stolu, posadil se a naklonil se těsně k oběma důstojníkům pobřežní policie. Hlas ztišil do šepotu. „Dobrá, pánové, řeknu vám, o co jde. Souřadnice, které vám předal doktor Hunnewell, určují přibližnou pozici vrcholně důležitého ledovce.“

Koskimu se trochu nahrnula krev do tváře, ale dokázal zachovat klid. „Možná vám moje otázka bude připadat hloupá, majore, ale jaký ledovec považujete za důležitý?“

Paenza, která následovala, byla efektní. „Takový, ve kterém je zalita loď. Ruský rybářský trawler, mám-li být přesný, naládovaný tou nejmodernější

a nejučinnější špionážní technikou, jakou sovětská věda vymyslela. To nemluvím o kódech a údajích o jejich výzvědné činnosti na celé západní polokouli.“ Koski nehnul brvou. Aniž spustil oči z Pitta, vyndal z kapsy pytlík s tabákem a začal si nevzrušeně cpát dýmku. „Před šesti měsíci,“ pokračoval Pitt, „se ruský trawler Novgorod plavil ve vzdálenosti pouhých pár mil od pobřeží Grónska a monitoroval dění na raketové základně amerických leteckých sil na ostrově Disko. Letecké snímky ukázaly, že Novgorod se jezí všemi typy antén pro elektronický příjem, co jsou v katalogích, a ještě nějakými navíc. Rusové neztratili nervy, trawler a jeho posádka, pětatřicet dokonale vycvičených mužů a taky žen, nikdy nevpluly do grónských teritoriálních vod. Naši piloti pohled na loď dokonce vítali, protože jim za špatného počasí sloužila jako orientační bod. Ruská výzvědná plavidla bývají většinou po třiceti dnech mise odvolána, toto však zůstalo na místě plné tři měsíce. Naše Námořní výzvědná služba tápala, co se vlastně děje. A pak jednoho bouřlivého rána byl Novgorod pryč. Trvalo tři týdny, než jej nahradila jiná loď. Tahle prodleva prohloubila záhadu – Rusové doposud nikdy neporušili pravidlo, podle kterého loď opustí své stanoviště teprve ve chvíli, kdy je vystřídána jinou.“ Pitt se odmlčel a odklepl do popelníku cigaretu. „Novgorod se mohl vydat na zpáteční cestu domů pouze dvěma trasami. Jedna vede přes Baltské moře do Leningradu a druhá Barentsovým mořem do Murmansku. Britové a Norové nás ujistili, že neproplul ani jednou z nich. Zkrátka kdesi mezi Grónskem a evropským pobřežím Novgorod zmizel a s ním všichni, kdo byli na palubě.“

Koski odložil hrnek a zamyšleně hleděl na jeho skvrnité dno. „Připadá mi trochu divné, že pobřežní policie nedostala o tomto případě žádné hlášení. Jsem si jistý, že se ke mně nedoneslo nic o pohřešovaném ruském trawleru.“

„Ve Washingtonu byli neméně překvapení. Proč by Rusové chtěli ztrátu Novgorodu utajit? Nabízí se jediná logická odpověď, že totiž nechtějí, aby západní země narazily na jakoukoli stopu jejich nejmodernějšího špionážního plavidla.“

Koski se sarkasticky pousmál. „Vy po mně chcete, abych uvěřil v existenci sovětské výzvědné lodi uvězněné v ledovci? Majore, ale no tak! Já přestal věřit pohádkám už v době, kdy jsem zjistil, že tam za tou duhou není žádná země Oz a že pod ní není zakopaný žádný divotvorný hrnec plný zlata.“

Pitt mu sarkastický úsměv vrátil. „Nicméně byl to právě jeden z vašich vlastních hlídkových letounů, který zaznamenal obrys lodi připomínající trauler v ledovci na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky.“

„Je pravda,“ odvětil Koski chladně, „že Catawaba je ze všech našich lodí nejbližší této pozici, ale nechápu, proč rozkaz prozkoumat nález nepřišel přímo z distriktního velitelství v New Yorku.“

„Stěžejní zásada každého špionážního příběhu: utajení,“ vysvětloval Pitt. „Poslední věc, kterou by si hoši ve Washingtonu přáli, je zveřejnění nálezu prostřednictvím rádiových vln. Naštěstí i pilot letadla, které ledovec našlo, počkal s vypracováním podrobné zprávy až po přistání. Naším úkolem je teď dostat se k trauleru dřív, než se o něm dozvědí Rusové. Doufám, kapitáne, že si uvědomujete, jak cenná je pro naši vládu každá tajná informace o sovětské špionážní flotile.“

„Připadalo by mi mnohem praktičtější dopravit na ledovec vědce, kteří rozumějí elektronice a principům špionáže.“ Mírnou změnu, jaká nastala v Koskiho tónu, by stěží bylo možné nazvat zklidněním, ale byla zřetelná. „Odpusťte, ale pilot a oceánograf, to mi nedává smysl.“

Pitt vrhl pronikavý pohled na Koskiho, pak na Dovera a potom opět na Koskiho. „Může se to tak zdát,“ odpověděl tichým hlasem, „ale má to svůj účel. Rusové nejsou ani zdaleka naivní, pokud jde o výzvědné operace. Nepochybně by pojali podezření, kdyby vojenský letoun začal kroužit nad otevřeným mořem, kam se loď dostane jen zřídka, pokud vůbec. Naopak o letounech NUMA je všeobecně známé, že se účastní vědeckých projektů v odlehlých vodách.“

„Jaká je vaše kvalifikace?“

„Mám zkušenosti s pilotováním vrtulníku v arktických povětrnostních podmínkách,“ odpověděl Pitt. „Doktor Hunnewell je zase bezesporu jednou ze světových autorit na ledovcové útvary.“

„Chápu,“ pronesl Koski zvolna. „Doktor Hunnewell prozkoumá ledovec předtím, než se na něj vrhnou hoši z výzvědných služeb.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hunnewell. „Pokud ta loď v ledu je skutečně Novgorod, bude na mně stanovit nejvhodnější způsob, jak se k ní dostat. Nepochybuji o tom, kapitáne, že víte, jak problematické je zacházení s ledovci. Je to, jako když řezete diamant – stačí drobná chyba, a vzácný kus je znehodnocený. Příliš velká nálož termitu uložená na nesprávné místo, a led pukne a rozpadne se. Stejně tak náhlé a prudké tání může způsobit posun jeho těžiště a obrátit ledovec hlavou dolů. Chápete tedy jistě, že je nezbytně nutné provést důkladný průzkum ledovce, abychom měli šanci dostat se k Novgorodu s minimálním rizikem.“

Koski se uvolnil a viditelně z něho spadlo napětí. Zrakem utkvěl na okamžik v Pittových očích a pak se pousmál. „Poručíku Doveře!“

„Ano, pane?“

„Vyplňte pokyny těchto pánů a nasměrujte loď plným výkonem na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky. Zároveň uvědomte distriktní velitelství v New Yorku o našem záměru opustit určenou pozici.“ Očekával změnu výrazu Pittovy tváře, avšak žádná nenastala. „Neurazte se, kapitáne,“ řekl Pitt klidným tónem. „Navrhuji vynechat depeši vašemu distriktnímu velitelství.“

„To není nějaká moje podezíravost, majore,“ vysvětloval Koski omluvně. „Jde jen o to, že nejsem oprávněn vydat se napříč severním Atlantikem, aniž bych uvědomil pobřežní policii, kde se právě nachází její loď.“

„Dobrá, přesto bych ocenil, kdybyste se nezmiňoval o cíli naší cesty.“ Pitt dokouřil cigaretu. „A dejte, prosím, zprávu i centrále NUMA ve Washingtonu, že jsme s doktorem Hunnewellem v pořádku dorazili na palubu Catawaby a že budeme pokračovat v letu do Reykjavíku, jakmile se zlepší počasí.“

Koski zvedl udiveně obočí: „Do Reykjavíku na Islandu?“

„Ano, náš konečný cíl,“ přisvědčil Pitt.

Koski se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel a pokrčil rameny: „Raději vám ukážeme vaše kabiny, pánové.“ Obrátil se k Doverovi.

„Doktora Hunewella můžeme dát k našemu lodnímu strojníkovi. A major Pitt může bydlet s vámi, poručíku.“

Pitt se pousmál na Dovera a pak se obrátil zpět na Koskiho. „Chcete mě mít pod dohledem?“

„To jste řekl vy, ne já,“ odpověděl Koski a byl překvapen bolestným výrazem, který přelétl po Pittově tváři.

ČTYŘI HODINY NATO UŽ PITT USÍNAL NA LŮŽKU VKLÍNĚNÉM DO OCELOVÉHO kotce, o kterém Dover mluvil jako o své kabině. Byl unavený téměř až k bodu fyzické bolesti, avšak hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek, jež mu nedovolily uložit se do rajske náruče hlubokého spánku. Před týdnem touto dobou seděl se skvostně sexy rusovláskou na terase kalifornského hotelu Newporter Inn a shlížel na barvitou vodní scénérii newportské pláže. S něhou si vzpomněl na to, jak jednou rukou hladil dívku a v druhé držel sklenici whisky s ledem a spokojeně sledoval jachty jako přízraky klouzající přístavem zalitým měsíčním světlem. Teď trpěl sám na skládacím lůžku tvrdém jak pryčna na rozhoupaném kutru pobřežní policie kdesi v mrazivých vodách severního Atlantiku. Musím být čestným členem klubu masochistů, napadlo ho, jestliže se dobrovolně přihlásím ke každému bláznivému podnikovi, který si vymyslí admirál Sandecker. Admirálu Jamesi Sandeckerovi, řediteli Národní podmořské a námořní agentury, by se asi výraz bláznivý podnik nelíbil – zatraceně nepříjemná záležitost by jeho stylu odpovídala lépe. „Je mi moc líto, že vás vytahují ze slunné Kalifornie, ale tahle zatraceně nepříjemná záležitost nám přistála v klíně.“ Sandecker, drobný mužík s ohnivě rudými vlasy a supím výrazem, zamával dvacetimetrovým doutníkem ve vzduchu jako taktovkou: „Měli bychom se zapojit do vědeckého podmořského výzkumu. Proč my, ptáte se? Proč ne námořnictvo? Člověk by řekl, že pobřežní policie by měla být schopná poradit si s vlastními problémy.“ Nespokojeně zavrtěl hlavou a potáhl z doutníku. „Nicméně, uvertali do toho nás.“

Pitt dočetl složku a položil žluté desky s nápisem DŮVĚRNÉ na admirálův stůl. „Netušil jsem, že je možné, aby loď zamrzla v ledovci.“

„Je to vrcholně nepravděpodobné, avšak doktor Hunnewell mě ujišťuje, že stát se to může.“

„Může být problém ten ledovec najít. Uplynuly už čtyři dny od doby, co jej zaměřila pobřežní policie. Tahle přerostlá kostka ledu už může být za tu dobu na půli cesty k Azorským ostrovům.“

„Doktor Hunnewell zmapoval rychlost proudění vody v oblasti třiceti čtverečních mil. Pokud bude dobrá viditelnost, neměly by nastat potíže s lokalizací ledovce, zvláště když jej pobřežní policie označila červenou barvou.“

„Lokalizovat je jedna věc,“ namítl zamyšleně Pitt, „přistát na něm s vrtulníkem druhá. Nebylo by snadnější a méně nebezpečné dostat se k němu...“

„Ne!“ skočil mu do řeči Sandecker. „Žádné lodě. Pokud ta věc v ledovci je tak významná, jak si myslím, že je, nechci vidět ve vzdálenosti pětasedmdesát kilometrů od ní nikoho kromě vás a doktora Hunnewella.“

„Možná vás to překvapí, admirále, ale já ještě nikdy nepřistával s vrtulníkem na kusu ledu.“

„Pravděpodobně ještě nikdo. Proto jsem se obrátil na vás jako na ředitele odboru speciálních úkolů.“ Sandecker se škodolibě usmál. „Máte až neuvěřitelně vysoké skóre úspěšných misí.“

„Předpokládám,“ řekl Pitt nevinně, „že i tentokrát je to na bázi dobrovolnosti?“

„Nedovoloval bych si to jinak.“

Pitt odevzdaně pokrčil rameny: „Nechápu, proč vám pokaždé tak snadno podlehnu, admirále. Někdy si říkám, že si mě tu chováte jako spolehlivého pokusného králíka.“

Na Sandeckerově tváři se usídlil široký úsměv. „To jste řekl vy.“

ZÁPADKA CVAKLA A DVEŘE DO KABINY SE OTEVŘELY. PITT LÍNĚ ZAMŽOURAL jedním okem a spatřil, jak dovnitř vstupuje doktor Hunnewell. Obloustlý vědec provedl akrobatický manévř mezi Pittovým lůžkem a Doverovým šatníkem a konečně se protáhl k malému křesílku před

psacím stolkem. Zazněl slyšitelný dvojhlas jeho výdechu a skřípavého protestu křesla, ve kterém se plnou vahou uvelebil. „Jak se probůh takový obr jako Dover vměstná do něčeho takhle mrňavého?“ zazněla nevěřičná řečnická otázka. „Jdete pozdě,“ zívł Pitt. „Očekával jsem vás už před pár hodinami.“

„Nemohl jsem se plížit kolem rohů nebo se sem spustit ventilací, jako když jdu na sraz špionů. Musel jsem počkat na nějakou záminku, abych si s vámi mohl promluvit.“

„Na záminku?“

„Ano. Kapitán Koski se dává poroučet. Bude se podávat večere.“

„K čemu taková konspirace?“ Pittův údiv vypadal naprosto bezelstně. „Nemáme co skrývat.“

„Nemáme co skrývat! Nemáme co skrývat! Lžete jim jako panna čekající své první přijímání a pak klidně řeknete, že nemáme co skrývat?“ Hunnewell nevěřičně vrtěl hlavou. „Postavili by nás oba před popravčí četou, kdyby se pobřežní policie dozvěděla, jak jsme je oblafli, abychom mohli použít jedno z jejich nejlepších plavidel.“

„Vrtulníky mají tu nepříjemnou vlastnost, že nedokážou létat, mají-li v palivových nádržích jen vzduch,“ řekl Pitt sarkasticky. „Potřebujeme základnu a také místo, kde bychom mohli tankovat. Catawaba je jediná loď v oblasti, která nám tohle může poskytnout. A kromě toho, byl jste to vy, kdo zfalšoval zprávu velení pobřežní policie – v tom jedete jenom vy sám.“

„A ta neuvěřitelná povídačka o pohřešované ruské lodi? Nehodláte snad popírat, že ta je od začátku do konce vaše?“

Pitt si založil ruce za hlavu a zahleděl se do stropu. „Zdálo se mi, že jsou z ní všichni nadšeni.“

„Ta jde jen na vaše triko. Byla to největší všivárna, jaké jsem byl kdy svědkem.“

„Rozumím vám. Jsou chvíle, kdy sám sebe nenávidím.“

„Přemýšlel jste o tom, co se stane, až kapitán Koski prokoukne náš ďábelský plán?“

Pitt vstal a protáhl se. „Uděláme to, co by udělali dva běžní čistokrevní američtí zločinci.“

„A to je co?“ naléhal pochybovačně Hunnewell.

Pitt se usmál. „Začneme se tím zabývat, až k tomu dojde.“

2

ZE VŠECH SVĚTOVÝCH OCEÁNŮ JE ATLANTIK JEDINÝ NAPROSTO NEVYZPYTATELNÝ. Tichý oceán, Indický, a dokonce i Severní ledový, každý z nich má sice své zvláštnosti, avšak jedno mají společné: jen zřídka opomenou dát včas najevo rozmary, které chystají. Atlantik, zvláště na sever od patnácté rovnoběžky, je jiný. Jeho skelně klidná hladina se během pár hodin dokáže proměnit ve zpěněný kotel, v němž zuří uragán o síle dvanáct. Jindy je zase šibalství Atlantického oceánu přesně opačné povahy. Silný vítr a vzedmutá hladina mohou v noci dávat všechny indicie nadcházející bouře, avšak přijde rozbřesk a je tu jen azurové zrcadlo pod jasnou oblohou. Právě taková scenerie uvítala posádku Catawaby: slunce nového dne je spatřilo brázdit klidnou hladinu. Pitt se probouzel pomalu, oči se jen pozvolna zaostřovaly na obří spodky vyplněné k prasknutí Doverovým pozadím. Jeho držitel se skláněl nad malým umývadlem a čistil si zuby. „Vypadáte rozkošně,“ řekl Pitt.

Dover se otočil, zubní kartáček zapíchnutý kdesi v levých dolních stoličkách. „E?“

„Povídám, dobré ráno!“

Dover jen pokývl v odpověď, probublal cosi nesrozumitelného zubní pastou a otočil se opět k umývádlu.

Pitt se posadil a naslouchal. Slyšel hučení motorů a jediný další mechanický zvuk na doslech pocházel od teplého vzduchu hnaného ventilací. Pohyb lodi byl tak hladký, že byl sotva citelný.

„Nerad bych vypadal jako krutý hostitel, majore,“ řekl Dover s úsměvem, „ale doporučil bych vám vylézt z pelechu. Během půldruhé hodiny bychom měli vplout do oblasti, která vás zajímá.“

Pitt ze sebe shodil příkrývku a postavil se na nohy. „Hezky popořadě. Jak je na tom toto pohostinské zařízení, co se týče snídaně?“

„Dvě hvězdičky podle Michelinova průvodce,“ odpověděl Dover zvesela. „Zvu vás.“

Pitt se zběžně opláchl, rozhodl se, že se nebude holit, a rychle vklouzl do své letecké uniformy. Pak následoval Dovera chodbami do jídelny a nepřestával se divit, jak člověk Doverovy tělesné stavby dokáže procházet lodí a nepraštit se nejméně desetkrát denně hlavou o nízké dveřní rámy. Právě dojedli snídani, kterou Pitt ocenil na pět dolarů v kterémkoli lepším hotelu, když vstoupil námořník se vzkazem od kapitána Koskiho, jenž je zval na můstek. Dover námořníka následoval a Pitt škobrtal několik kroků za nimi se šálkem kávy v ruce. Když vstoupili, kapitán a Hunnewell se zrovna skláněli nad stolem s mapami. Koski při jejich příchodu vzlhl. Jeho vystrčená čelist už tolik nepřipomínala před ledoborce a pronikavé modré oči měly téměř smířlivý výraz. „Dobré jitro, majore. Jak se vám u nás líbí?“

„Ubytovací podmínky jsou poněkud stísněné, ale strava je skvělá.“

Na kapitánově tváři se rozhostil tvrdý, ale upřímný úsměv. „Co říkáte naší zázračné elektronické říši?“

Pitt přehlédl místnost v třistašedesátistupňovém úhlu. Vypadalo to tady jako v nějaké filmové vesmírné science fiction. Čtyři ocelové stěny byly od stropu k podlaze zastavěny počítači, obrazovkami a ovládacími pulty. Zařízení doplňovaly nekonečné řady označených knoflíků a páček oživených tolika barevnými světelnými kontrolkami, že by mohly zaplnit centrální halu lasvegaského kasina. „Velice působivé,“ poznamenal Pitt a usrkl kávu. „Vzdušný a povrchový radar, poslední verze navigačního zařízení typu Loran o střední, vysoké a velmi vysoké frekvenci, a to se nezmiňuji o počítačové kartografické navigaci.“ Pitt mluvil nonšalantním tónem šéfa propagačního oddělení loděnice, která Catawabu postavila. „Catawaba je už z výroby vybavena systémem oceánografického, komunikačního, navigačního, meteorologického a kartografického zařízení rozsáhlejšího než každé jiné plavidlo její velikosti na světě. Vaše loď, kapitáne,

je zkonstruována jako meteorologická stanice pro pobyt na otevřeném moři za jakýchkoli atmosférických podmínek, pro pátrací a záchranné akce a může se podílet i na oceánografickém výzkumu. Mohu ještě doplnit, že v posádce má sedmnáct důstojníků a sto šedesát registrovaných členů mužstva, že stála něco mezi dvanácti a třinácti miliony dolarů a že byla postavena v loděnici Northgate ve Wilmingtonu, stát Delaware.“

Koski, Dover a všichni ostatní muži na můstku vyjma Hunnewella, který se nepřestal zabývat mapami, ztuhli. Kdyby se z Pitta vyklubal první Marfan, co navštívil Zemi, nevzbudil by větší zděšení. „Vaše překvapení není na místě, pánové,“ prohlásil Pitt a cítil, jak jej naplňuje teplo sebeuspokojení. „Nemám ve zvyku odbývat domácí úkoly.“

„Rozumím,“ utrousil Koski pochmurně a bylo znát, že vůbec nerozumí. „Možná byste nám mohl prozradit, proč jste se věnoval studiu této věci tak podrobně.“

Pitt pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, ze zvyku.“

„Poněkud nepřijemný zvyk, řekl bych.“ Koski hleděl na Pitta a zjevně se necítil ve své kůži. „Zajímalo by mě, jestli jste skutečně ten, za koho se vydáváte.“

„Doktoru Hunnewellovi a mně můžete plně důvěřovat,“ ujistil ho Pitt.

„Větší jistotu o tom získáme přesně za dvě minuty, majore.“ Koskiho slova náhle zněla cynicky. „Já také neodbývám domácí úkoly.“

„Nedůvěřujete mi,“ řekl Pitt suše. „Škoda. Vaše znepokojení postrádá příčinu. Doktor Hunnewell ani já nemáme sebemenší úmysl, a když na to přijde, ani prostředky ohrozit vaši loď či posádku.“

„Nedal jste mi možnost k důvěře.“ Koskiho pohled byl prázdný, hlas ledově chladný. „Nepředložil jste písemné pověření, ani rádiem jsem nedostal žádné potvrzení vašeho zmocnění, nic... Nic než strohou zprávu z velitelství pobřežní policie o vašem přiletu. Mohl ji vyslat kdokoli, kdo zná náš volací signál.“

„Nic nelze vyloučit,“ řekl Pitt a musel přitom obdivovat Koskiho vnímavost. Kapitán uhodil hřebík přesně na hlavičku. „Pokud hrajete nějakou nečistou hru, majore, nehodlám v ní...“ Koski větu nedokončil, protože

vstoupil námořník a předal mu jakousi zprávu. Koski ji delší chvíli studoval a v tváři se mu usídlil zvláštní hloubavý výraz. Zmizel s tím, jak přesunul list papíru k Pittovi. „Zdá se, že jste nevyčerpatelným zdrojem překvapení.“

Pokud Pitt nedal najevo, že je nespůj, určitě se tak cítil. O tom, že k odhalení dříve či později dojde, nebylo sporu, měl tedy čas se na tu chvíli připravit. Bohužel si nepřipravil žádnou jistící verzi. Pitt se bleskově rozhodl, že jediné, co může dělat, je převzít zprávu z kapitánovy ruky a tvářit se nevzrušeně. Ve zprávě stálo: „Pokud jde o váš dotaz na dr. Williama Hunnewella a majora Dirka Pitta, reference na dr. Hunnewella jsou té nejvyšší kvality. Je ředitelem kalifornského Institutu oceánografie. Major Pitt je skutečně ředitelem odboru speciálních úkolů NUMA. Je rovněž synem senátora George Pitta. Oba muži provádějí oceánografický výzkum, který je v prvořadém zájmu vlády, a mělo by se jim dostat veškeré pomoci a pochopení, opakují – veškeré pomoci a pochopení. Zároveň prosím informujte majora Pitta, že admirál Sandecker jej žádá, aby si dával pozor na frigidní ženy.“ Podepsán byl velitel pobřežní policie.

„To by jako obhajoba mohlo stačit, že?“ pronesl Pitt a vychutnával zvuk každé slabiky. Ten starý lišák Sandecker využil svého vlivu a vtáhl do hry velitele pobřežní policie. Pitt zhluboka vydechl a vrátil zprávu Koskimu.

„Musí to být fajn, mít vysoko postavené přátele,“ řekl Koski a v hlase byl cítit osten zlosti.

„Někdy to pomůže.“

„Nezbývá mi než být spokojen,“ řekl Koski těžce. „Pokud se nedotýkám něčeho citlivého, předpokládám, že ta závěrečná poznámka je nějaký kód.“

„To není žádné tajemství,“ objasnil ochotně Pitt. „To je jen decentní způsob, jímž admirál Sandecker mně a doktoru Hunnewellovi připomíná, že po průzkumu ledovce máme pokračovat na Island.“

Koski tam chvíli jen tak stál a mlčel. Pomalu a nevěřičně zavrtěl hlavou a ještě jí vrtěl, když Hunnewell bouchl pěstí do stolu s mapami. „Tak tady

to máme, pánové. Přesné místo výskytu našeho lodního přízraku – plus mínus pár čtverečních mil.“

Hunnewell byl úžasný. Pokud si i on byl vědom napětí, které tu před okamžikem panovalo, nedával to žádným způsobem najevo. Sroloval mapu a zastrčil ji do kapsy své bundy. „Majore Pitte, soudím, že bychom měli vyrazit co možná nejdříve.“

„Jak myslíte, doktore,“ souhlasil Pitt. „Stačí jen zahřát motor vrtulníku a za deset minut můžeme být připraveni odstartovat.“

„Ano,“ přisvědčil Hunnewell. „Právě se nacházíme v oblasti, kde byl ledovec spatřen hlídkovým letounem. Podle mých propočtů dosáhne za současné rychlosti proudění okraje Golského proudu někdy zítra. Pokud je odhad hmotnosti ledovce, jak jej provedla hlídka, správný, už teď taje rychlostí tisíc tun za minutu. Jakmile dosáhne teplých vod Golského proudu, nevydrží ani deset dnů. Jediná otázka, na niž nedokážeme odpovědět, zní, kdy odtaje natolik, že uvolní svůj obsah. Teoreticky už může být pryč, doufejme však, že je stále ještě uvnitř a že tam dalších pár dnů vydrží.“

„Jak daleko podle vás budeme muset letět?“ zeptal se Pitt.

„Odhaduji, že k místu, kde by se ledovec mohl nacházet, to je tak asi devadesát mil,“ odpověděl Hunnewell. Koski pohlédl na Pitta. „Jen co odstartujete, snížím rychlost na třetinu a budu držet kurz jedna-nula-šest stupňů. Jak dlouho vám potrvá, než se k nám zase připojíte?“

„Řekl bych, že tři a půl hodiny by mělo stačit,“ odvětil Pitt.

Koski se zamyslel: „Takže čtyři hodiny... Za čtyři hodiny se pro vás na tu kostku ledu vydám.“

„Díky, kapitáne,“ řekl Pitt. „Věřte mi, že jsem vám vděčný za vaši péči.“

Koski mu věřil. „Víte jistě, že nelze připlout s Catawabou na bližší vzdálenost k dané oblasti? Když se vám na ledovci něco stane nebo když spadnete do moře, pochybuji, že se k vám dostanu včas. Doba, jakou může ve čtyřstupňové vodě přežít plně oblečený člověk, se odhaduje na pouhých pětadvacet minut.“

„Budeme to muset risknout.“ Pitt dopil poslední doušek kávy a teď hleděl do prázdného šálku. „Rusové už mohou mít nějaké podezření, pokud

některé z jejich plavidel zaznamenalo v neděli letadlo pobřežní policie, které se silně vychýlilo z běžného hlídkového kurzu. Proto na konečnou fázi akce používáme vrtulník. Můžeme letět dostatečně nízko, abychom se vyhnuli zachycení radarem a zároveň aby bylo obtížné nás zpozorovat. Čas taky hraje roli. Vrtulník je schopen proniknout k Novgorodu a zase zpět za desetinu času, jaký by to zabralo Catawabě.“

„Dobrá,“ povzdychl Koski, „je to ostatně vaše představení. Jenom dbejte, abyste byli zpátky na naší přistávací plošinu do...“ zaváhal a odečítal čas z hodinek „... nejpozději do deseti třiceti.“ Pak se pousmál. „Když budete hodný a vrátíte se včas, mám pro vás schovanou skoro plnou láhev Johnnieho Walkera.“

Pitt se rozesmál. „No, tak tomu se říká hmotná zainteresovanost.“

„NELÍBÍ SE MI TO.“ HUNNEWELL PŘEKŘIKOVAL RACHOCENÍ VÝFUKU vrtulníku. „Už bychom měli něco vidět.“

Pitt pohlédl na hodinky. „S časem jsme na tom dobře. Ještě nám zbývají dobré dvě hodiny.“

„Nemohl byste letět ve větší výšce? Kdybychom zdvojnásobili naše zorné pole, zdvojíme i šance na zpozorování ledovce.“ Pitt zavrtěl hlavou. „Bohužel. Zdvojnásobili bychom tak i šance na naše vlastní zpozorování. V šedesáti metrech jsme bezpečnější.“

„Musíme ho najít ještě dnes,“ řekl Hunnewell s ustaraným výrazem na své cherubínské tváři. „Zítřka už by mohlo být pozdě na druhý pokus.“ Zkoumal chvíli mapu položenou v klíně, pak přiložil k očím dalekohled a zaměřil ho k severu na několik ledových ker plovoucích ve skupině.

„Zpozoroval jste nějaké ledovce, které by se blížily popisu toho, jaký hledáme?“ zeptal se Pitt.

„Asi před hodinou jsme přeletěli nad jedním, který by odpovídal velikostí i tvarem, ale na jeho úbočích nebyla žádná červená značka.“ Hunnewell stočil dalekohled jiným směrem a zkoumal širou, nepokojnou hladinu oceánu posetou stovkami masivních ker, některé z nich polámané a rozeklané, jiné vyhlazené a zakulacené, všechny jako geometrické modely

z bílé hmoty náhodně poházené na modrém moři. „Moje ego utrpělo značnou újmu,“ prohlásil Hunnewell pohřebním tónem. „Nikdy od dob hodin trigonometrie ve škole nebyly moje odhady tak vedle jako teď.“

„Možná změna směru větru zahrnala ledovec nepředvídaným směrem.“

„To sotva,“ zavrčel Hunnewell. „Podmořská masa ledovce je sedmkrát větší než ta, která je vidět na hladině. Nic kromě mořského proudu nemá ani ten nejmenší vliv na jeho pohyb. Může se bez potíží pohybovat s proudem i proti větru o síle čtyřicet kilometrů v hodině.“

„Nezvládnutelná síla a nezměrná masa v jedné hromadě ledu.“

„Ano, a ještě něco navíc – prakticky nezničitelná.“ Hunnewell během řeči nepřestal pozorovat dalekohledem hladinu oceánu. „Samozřejmě, brzy poté, co se dostanou na jih do teplejších vod, rozpadají se a tají. Ale za své cesty ke Gofskému proudu se nepokoří ani před bouří, ani před člověkem. Glaciální ledovce byly ostřelovány torpédy, osmipalcovými námořními děly, masivními náložemi termitových bomb a tunami uhelného prachu, aby lépe pohlcovaly sluneční paprsky a urychlily proces tání. Výsledek byl srovnatelný se škodami, jaké utrpí stádo slonů při útoku kmene chudokrevných Pygmejů vyzbrojených praky.“

Pitt prudce naklonil stroj, vybíraje oblouk kolem příkrých stěn vysokého věžovitého ledovce, a doktor Hunnewell se popadl za žaludek.

Znovu se dal do zkoumání mapy. Pokryli už dvě stě čtverečních mil a pořád nic. „Zkusme teď letět patnáct minut na sever. Pak se vrátíme východně až k okraji té ledovcové formace. Pak deset minut jižně, než to obrátíme zase na západ,“ navrhl.

„Obracím na sever,“ potvrdil Pitt. Zlehka se dotkl řízení a vrtulník bočním letem dosáhl kurzu, kdy kompas ukazoval nula stupňů. Uplynulo deset minut a pak ještě dalších deset a v prohlubujících se linkách kolem Hunnewellových očí se zračila únava. „Jak jsme na tom s palivem?“

„To je poslední, o co bychom si měli dělat starost,“ odvětil Pitt. „Suroviny, kterých se momentálně nedostává, jsou čas a optimismus.“

„To mohu potvrdit,“ přisvědčil Hunnewell vyčerpaně. „To druhé mi došlo před patnácti minutami.“

Pitt sevřel Hunnewellovu paži. „Hlavu vzhůru, doktore,“ řekl povzbudivým tónem. „Náš plachý ledovec může být za příštím rohem.“

„Pokud bude, popře veškeré učebnicové poučky o vlastním pohybu.“

„Ta červená barva, myslíte, že ji včerejší bouře mohla smýt?“

„Naštěstí nikoli. Barvivo obsahuje chlorid vápenatý, sloučeninu, která pronikne do značné hloubky. Trvá týdny, někdy i měsíce, než taková skrvna odtaje.“

„Takže to nám nechalo už jen jedinou možnost.“

„Vím, co máte na mysli,“ řekl Hunnewell nešťastně. „A můžete na to zase klidně zapomenout. Třicet let spolupracuji tím či oním způsobem s pobřežní policií a ještě se mi nestalo, že by chybně stanovila pozici ledovce.“

„Takže jak? Milion tun těžká ledová hora se prostě vypařila do...“

Pitt nedokončil větu zčásti proto, že vrtulník začal mírně uhýbat z kurzu, a částečně proto, že cosi spatřil. Hunnewell náhle ztuhl na sedadle, naklonil se vpřed a dalekohled přirazil k očím. „Mám ho!“ vykřikl.

Pitt nečekal na pokyn. Klesl s vrtulníkem níž a zamířil směrem, jakým ukazoval Hunnewellův dalekohled. Hunnewell ho předal Pittovi. „Raději se sám podívejte a ujistěte mě, že tyhle staré oči nevidí přeludy.“ Pitt prováděl kejklířské kousky s dalekohledem a řízením vrtulníku, když se snažil, aby vibracemi stroje neztratil ledovec ze zorného pole.

„Je vidět červené znamení?“ ptal se Hunnewell nedočkavě.

„Jako jahodová poleva na kopečku vanilkové zmrzliny.“

„Stejně to nechápu.“ Hunnewell vrtěl hlavou. „Ten ledovec tu nemá být. Podle všech známých zákonitostí vodního proudění by teď měl plout nějakých devadesát mil jihovýchodně odtud.“

Avšak ledovec tu byl, spočíval na ostré linii obzoru, masivní homole ledu velkolepě vysoustružená přírodou a groteskně poznamenaná chemikálií. Než Pitt odložil dalekohled, ledové krystaly zachytily slunce a poslaly oslnivý odraz zesílený optickými čočkami do jeho očí. Dočasně oslepený musel nabrat se strojem výšku a uhnout pár stupňů z kurzu, aby byl na ledovec bezpečnější pohled. Trvalo téměř plnou minutu, než světelné výbuchy na jeho sítnici ustaly. Pak si Pitt náhle povšiml temného,

téměř nezřetelného stínu ve vodě. Sotva stačil temný obrys ohodnotit a vrtulník už opisoval ostrý oblouk nad modrými vlnami sto metrů pod nimi. Od ledovce je dělilo ještě dobrých sto metrů, ale vrtulník se rozletěl v oblouku na východ, ke Catawabě. „Co to do vás vjelo?“ nechápal Hunnwell.

Pitt otázku ignoroval. „Obávám se, že máme nevíтанé hosty.“

„Nesmysl! Široko daleko není v dohledu ani loď, ani letadlo.“

„Tihle hosté přicházejí suterénem.“

Hunnwell zvedl tázavě obočí. Pak se pomalu opřel v sedadle. „Ponorka?“

„Ano, ponorka.“

„Je docela dobře možné, že je to jedna z našich.“

„Bohužel, doktore, to jen přání je otcem vaší myšlenky.“

„V tom případě nám to Rusové natřeli.“ Hunnewellovy koutky se trpce stáhly. „Ach můj bože, přišli jsme pozdě.“

„Ještě ne.“ Pitt dalším širokým obloukem opět obrátil let stroje. Teď mířili zpátky k ledovci. „Můžeme na ledovci přistát za čtyři minuty. Ponorce bude trvat minimálně půl hodiny, než k němu dopluje. S trochou štěstí můžeme najít to, pro co jsme přišli, a zmizet dřív, než se její posádka vylodí.“

„To by bylo řešení.“ Hunnwell nezněl příliš přesvědčeně. „Jenže až nás Rusové uvidí pobíhat po ledovci, určitě se nevylodí neozbrojeni, co myslíte?“

„Překvapili by mě, kdyby to udělali. Naopak, kapitán téhle ruské ponorky má na povel takový arzenál, že nás může rozstřílet na kusy, kdykoli si usmyslí. A přece bych se vsadil, že to nebude riskovat.“

„Co může ztratit?“

„Nic. Naopak ale získá pověst toho, kdo vyvolal solidní mezinárodní incident. Každý velitel, co stojí aspoň za zlámaný rubl, si musí být jistý tím, že jsme ve stálém rádiovém spojení s naší mateřskou základnou, kterou okamžitě uvědomíme o pozici ponorky, a při prvním výstřelu budeme křičet, jako když nás na nože bere. Tahle strana Atlantiku je naše doména

a on to ví. Je příliš daleko od Moskvy, aby si mohl hrát na neohroženého frajera.“

„No dobře, dobře,“ přikyvoval Hunnewell. „Tak leťte a vysadte nás na ledovci. Řekl bych, že je snad i lepší být postřelený než sedět další minutu v tomhle mixéru zubů a vnitřností.“ Pitt už nepromluvil. Provedl přibližovací manévr a bez problémů posadil vrtulník na nevelkou plošinu stěží pětkrát sedm metrů. Ještě než se dotočila vrtule, on a doktor Hunnewell vyskočili z kabiny, vyčkávali, kdy se vynoří ruská ponorka, a přemýšleli, co najdou pod ledovým příkrovem, který je odděloval od mrazivě nehostinných vod. Neviděli jedinou známku života, nepocitovali ji. Tváře jim mrzly v ledovém větru, avšak kromě něj tu nebylo nic, dočista nic.

3

MINUTY NAPĚTÍ MÍJELY V NAPROSTÉM TICHU, NEŽ SE KONEČNĚ PITT zmohl na to, aby řekl něco podstatného. Když k tomu konečné došlo, jeho hlas mu připadal jako nezřetelný šepot. „Proč šeptám?“ pomyslel si. Hunneweil deset metrů opodál zkoumal led, teď už vynořená ruská ponorka spočívala nehybně na hladině čtvrt míle od severního okraje ledovce. Pittovi se konečně podařilo přilákat Hunnewellovu pozornost hlasem, který byl ale stejně utlumený kostelním tichem všude kolem. „Už nemáme moc času, doktore.“ Pořád mu připadalo, že by ho Rusové mohli zaslechnout, byť ho nemohli slyšet, i kdyby křičel z plna hrdla. „Vím, nejsem slepý,“ odsekl Hunneweil. „Jak dlouho jim bude trvat, než se sem dostanou?“

„Než spustí na vodu člun, než se do něj poskládají a než se sem vyšplhají – mají to sem nějakých tři sta padesát metrů... odhaduji to na patnáct dvacet minut.“

„Nesmíme ztrácet čas.“ Hunnewellův hlas se chvěl netrpělivostí.

„Zatím nic?“

„Vůbec nic!“ zaburácel Hunneweil. „Ta loď musí být hlouběji, než jsem se domníval.“ Divoce zarazil sondu do ledu. „Je tady, musí tu být. Čtyřicetimetrová loď nemůže jen tak zmizet.“

„Možná pobřežní policie viděla přízrak.“

Hunneweil se napřímil, aby si upravil brýle na očích. „Hlídku mohl šálit zrak, ale nešálit ji radar.“

Pitt udělal pár kroků k otevřeným dvířkům vrtulníku. Pohledem sklouzl na Hunnewella, pak zpátky na ponorku a vzápětí se už díval dalekohledem. Sledoval maličké postavičky, jak se řinou z otevřených

poklopů nízké ponorky a klopýtají po jejím vlhkém plášti. Za necelé tři minuty se ukázal velký šestimístný člun, šplouchl na hladinu vedle trupu ponorky a vzápětí do něj naskákala skupina mužů vyzbrojených různorodým arzenálem automatických zbraní. Pak k němu po modravé vodě dolehl nezřetelný třesk. Stačil k tomu, aby Pitta donutil drasticky snížit předchozí časový odhad. „Už jsou na cestě. Je jich pět nebo šest, nedá se to přesně určit.“

„Jsou ozbrojení?“ Hunnewellova otázka zněla naléhavě.

„Po zuby.“

„Proboha!“ Hunneweil teď nazlobeně křičel. „Tak tam jen tak nestůjte a nekoukejte na mě. Pomozte mi hledat.“

„Nechte toho.“ Pitt jako by neměl ani moc naspěch. „Za pět minut tady budou.“

„Za pět minut? Říkal jste přece...“

„Nepočítal jsem s tím, že jejich člun bude mít přívěsný motor.“ Hunneweil hleděl ohromeně k ponorce. „Jak se Rusové mohli o té Indii v ledu dozvědět? Jak zjistili souřadnice?“

„To není tak těžké uhodnout,“ odpověděl Pitt. „Jeden z jejich agentů KGB ve Washingtonu se bezpochyby dostal ke zprávě pobřežní policie. Stěží ji totiž klasifikovali jako tajnou. A pak zmobilizovali každou rybářskou loď i ponorku, kterou v téhle oblasti Atlantiku mají, aby hledaly ledovcové pole. Pro nás je to nešťastná souhra náhod, ale pro ně příznivá okolnost, že jsme všichni ledovec našli v téže chvíli.“

„Je to, jako bychom dohráli nějakou hru,“ řekl Hunneweil odevzdaně. „Oni vyhráli, my jsme prohráli. Ksakru, kdyby se nám alespoň podařilo lokalizovat trup lodi. Mohli jsme ji aspoň zničit termitovými bombami, aby nepadla Rusům do rukou.“

„Výhru si odnese vítěz,“ pronesl tichým hlasem Pitt. „Celý milion tun toho nejskvostnějšího, nejčistšího, zaručeně grónského ledu plovoucího Atlantickým oceánem.“ Hunnewella jeho slova mátl, ale neřekl na ně nic. Pittova zdánlivá lhostejnost nedávala smysl. „Řekněte mi, doktore,“ pokračoval Pitt, „kolikátého je dnes?“

„Kolikátého je?“ odpověděl Hunneweil nepřítomně. „Je středa osmadvacátého března.“

„Jsme tu moc brzo,“ řekl Pitt. „Do apríla zbývají tři dny.“

Hunnewellův hlas teď zazněl dutě a tvrdě. „Nemyslím si, že teď je správná chvíle a místo pro žertíky.“

„A proč by ne? Někdo si parádně zašpásoval s námi i s tamtěmi kašpárky,“ ukázal Pitt gestem na člun kvapem se blížící k přistání. „Vy, já i Rusové, my všichni hrajeme v té nejpodarenější frašce, jaká se kdy odehrála v severním Atlantiku. Vyvrcholení posledního dějství nastane v okamžiku, kdy všichni zjistíme, že v ledu není uvězněná žádná loď.“ Odmlčel se, aby vyfoukl cigaretový kouř. „Přesněji řečeno, není a nikdy nebyla.“

Hunnewell naprosto nechápal, avšak začal pociťovat chabý náznak naděje. „Pokračujte,“ naléhal.

„Posádka hlídkového letadla nahlásila, že vedle radarového pozorování spatřila na vlastní oči obrys lodi v ledu. My jsme však až do přistání neviděli nic. Už to samo o sobě nesejí. Letěli v letadle, které se pohybovalo pravděpodobně rychlostí běžnou pro hlídkový let, to znamená asi tři sta kilometrů v hodině. Když nic jiného, naše šance zpozorovat cokoli z vrtulníku byly o mnoho vyšší.“

Hunnewell vypadal zamýšleně. Zdálo se, že uvažuje o tom, co Pitt právě řekl. „Nejsem si jistý, kam míříte.“ Pak se usmál a byl to zase ten starý srdečný doktor. „Spoléhám ale zcela na váš mrštný úsudek. Patrně máte v rukávu nějaké eso.“

„Žádný zázrak. Sám jste to řekl: podle všech známých zákonů proudění vody by tenhle ledovec měl plout nějakých devadesát mil odtud na jihozápad.“

„To je pravda.“ Hunnewell teď hleděl na Pitta opět s úctou. „Z čehož plyne? Co přesně máte na mysli?“

„Ne co, ale koho, doktore. Někoho, kdo nás všechny vodí za nos na tomhle lovu na falešnou lišku. Někoho, kdo odstranil červené barvivo z ledovce s lodí zalitou uvnitř a označil větším množstvím téže barvy jinou kru, plovoucí o devadesát mil stranou.“

„Jasně, ten ledovec, nad kterým jsme před pár hodinami letěli. Měl stejnou velikost i tvar, jen na něm nebylo červené znamení.“

„Tam najdeme tu naši tajemnou loď,“ přisvědčil Pitt. „Přesně tam, kde jste propočtl, že by měla být.“

„Ale kdo si to s námi tak zahrává?“ Hunnewellova tvář mimicky vyjadřovala, jak naléhavě se tou otázkou zabývá. „Určitě to nejsou Rusové. Ti naletěli stejně jako my.“

„Prozatím na tom nesejde,“ prohlásil Pitt. „Důležité teď je pěkně se rozloučit s tímto plovoucím ledovým palácem a ztratit se odtud. Naši nezvaní hosté právě dorazili.“ Ukázal dolů z ledového svahu. „Nevšiml jste si?“ Hunnewell si skutečně nevšiml. Až teď: první muži z ponorkového výsadku právě přelézali z člunu na ledovec. Trvalo jen pár vteřin a vyloďilo se jich pět a teď rázně kráčeli směrem, kde stál Pitt s Hunnewellem. Byli v černém, v barvě uniforem ruského námořnictva, a vydatně ozbrojeni. I na vzdálenost devadesáti metrů Pitt rozeznával jednoznačné výrazy mužů, kteří vědí, jaký je jejich úkol. Pitt se hbitě vyšvihl do vrtulníku a nastartoval. Ještě než se vrtule poprvé otočila, Hunnewell už byl zabořen v druhém sedadle, bezpečnostní pás pevně zapnutý. Než Pitt zaklapl dvířka do kabiny, vyklonil se, udělal si před ústy kornout z dlaní a zahalekal na blížící se Rusy: „Užívejte si tu, jen tu pak po sobě ukliděte.“ Důstojník, který námořníky z ponorky vedl, nastavil ucho a pak pokrčil rameny na znamení, že nerozumí. Muselo mu být jasné, že Pitt na něj v návalu přízně nevolá rusky. Snad aby pasažérům vrtulníku dal najevo své přátelské úmysly, sklopil samopal a zasalutoval právě ve chvíli, kdy se Pitt s Hunnewellem odlepili od povrchu ledovce a vzlétli k průzračně modravé obloze. Pitt nespěchal, udržoval minimální letovou rychlost a patnáct minut držel severní kurz. Teprve když se ocitli ponorce z dohledu i mimo dosah jejich radarů, v širokém oblouku změnil směr k jihozápadu a v 11.15 našli ledovec. Jak se k ledovému obru spouštěli, na Pitta i Hunnewelle dolehl zvláštní pocit prázdnoty. Nebylo to jen tím, že skončily dlouhé hodiny nejistoty – už přetáhli časový limit stanovený kapitánem Koskim –, ale i přízračným zjevem tajemné lodi. Lidské oči ještě nikdy nic takového nespatřily. Okolí ledovce vykazovalo známky tak

dokonalé opuštěnosti, jaká nepřísluší místu na Zemi, ale na nějaké vzdálené, mrtvé planetě. Jen sluneční paprsky narušovaly totální mrtvolnost, pronikaly ledem a rozkládaly obrysy lodního trupu a paluby v neustále proměnlivou abstraktní stínohru. Pohled to byl tak neskutečný, že Pittovi dělalo problémy přijmout viditelnou existenci lodi jako fakt. Zabýval se přistávacím manévrem a zpola očekával, že plavidlo zatím zmizí. Pitt se snažil navést stroj na hladké místo nedaleko od kraje ledovce, avšak led se tu svažoval pod příliš ostrým úhlem, a tak nakonec přistál na samém vrcholu ledové hory. Hunnewell vyskočil z vrtulníku, jakmile se sněžnice dotkly terénu, a když se k němu Pitt připojil, už odměřoval povrch různými kroky. „To je zvláštní,“ mumlal. „Hodně zvláštní. Nic netrčí ven, ani stěžeň, ani anténa radaru. Každý čtvereční centimetr je neprodyšně uzavřen v ledu.“

Pitt vytáhl z letecké bundy kapesník a vysmrkal se. Pak zavěřil nosem ve vzduchu, jako by cosi zkoumal. „Necítíte něco zvláštního, doktore?“

Hunnewell zaklonil hlavu a zvolna nasál vzduch. „Jako by tu něco páchlo. Ale slabě. Nedokážu to pojmenovat.“

„Zjevně se nepohybujete v tom pravém prostředí,“ usklíbl se Pitt. „Kdybyste častěji vytáhl paty ze své laboratoře a přivoněl občas k běžnému životu, poznal byste zřetelný pach pálených odpadků.“

„Odkud to ale může jít?“

Pitt kývl k lodi pod jejich nohama. „Odkud jinud než odtamtud?“

Hunnewell zavrtěl hlavou. „To je nemožné. Je vědecky prokázané, že anorganickou látku zamrzlou v ledu není možné zvenčí cítit.“

„Můj starý ostronos nikdy neselhal.“ Polední teplo začalo vítězit nad chladem, Pitt si proto rozepnul leteckou bundu. „V ledu musí být skulina.“

„Vy a ten váš vznešený nos,“ řekl Hunnewell kysele. „Navrhuju, abychom si přestali hrát na ohaře a začali rozmísťovat termitové nálož. Jediný způsob, jak se dostat k vraku, je rozpustit ledový plášť.“

„To může být riskantní.“

„Důvěřujte mi,“ řekl Hunnewell mírně. „Nehodlám rozpouštět ledovec a přijít tak o loď, o vrtulník i o život. Začnu malými náložemi a budu razit cestu postupně.“